

POLICAJTKA NORA A OXY

Zrazu som spozornel. Zdalo sa mi, že po našej lúčke beží Derick. Viem, že už dávno sa z našej lúčky odsťahoval, ale čo ak je to on? Náš rešpektovaný vodca svorky! Práve sa zastavil pri snehuliakovi, ktorý vyzeral smiešne, lebo sa nakláňal na jeden bok.

Ten už dlho nevydrží, pomyslel som si pri pohľade na topiaceho sa snehuliaka a radostne som zaštekal: „Derick, Derick!“ Pozrel som na Jarka a rýchlo sa rozbehol za kamošom. Vtom som si všimol, že pes pri snehuliakovi poskakoval okolo neznámej vysokej dvojnoháčky, ktorá mu hádzala loptičku. Pes sa zakaždým rozbehol, loptičku ešte vo vzduchu chytil a ochotne jej ju položil k nohám. Potom sa spôsobne posadil k jej ľavej nohe a čakal na ďalší hod.

Fiha, ako ochotne aportuje a aký je disciplinovaný, s obdivom som hľadel na psa. Vtom som si uvedomil niečo dôležité: Derick vždy chodil s pánom... Zavetrl som nosom a smutne som si pomyslel: Toto nie je náš vodca svorky zo psej lúčky, náš kamoš Derick! I keď sa na neho veľmi podobá! A keby s ním aj bol chlap, nie je to Derick! Na svoj nos sa môžem vždy spoľahnúť. A teraz cítim, že ten pes taký veľmi podobný Derickovi nie je pes, ale sučka.

„To nič, nech je to aj sučka, i tak sa s ňou musím zozná-

miť!“ s hlasným brechotom a vyplazeným jazykom som sa rozbehol k novej havine a jej paničke.

„Hav-hav – teba som tu ešte nevidel,“ brechal som, celým telom som sa od radosti točil a chvostom udieral do novej kamošky. Vôbec mi neprekážalo, že havina je odo mňa oveľa väčšia a silnejšia. A že by sa so mnou nechcela kamarátiť? Ááále, to predsa nie! Všetci psi z okolia sú moji kamoši! Jedni lepší, iní horší, ale sú kamoši! Veď som predsa Gordon – pes, ktorý... No, veď viete. A havine, zdá sa, vôbec neprekážalo, že sa okolo nej krúti malé hnedé chlpaté kľbko s prenikavým brechaním. Rozvážne sa na mňa pozrela, priateľsky mi oblizla oko a hlbokým hlasom zaštekala:

„Ahoj, maličký – ja nie som Derick, ani ho nepoznám. Len včera som sa sem so svojou paničkou pristahovala. Ja som,“ vypla hrud', pyšne zdvihla hlavu, uši rovno postavila a vznešene povedala, „volám sa Oxy a som belgická ovčička!“ Vtedy k nám prišiel aj Jarko s Backou. S dvojnoháčkou, ktorá má sučku s takým zvláštnym menom, sa pozdravili a začali sa rozprávať. Neviem, o čom sa spolu rozprávali, lebo som práve obiehal šípkový kričiek, chvostom som z neho ometal sneh a celý rozradostený som svojím štekaním dával novej kamoš-

„Psia policajтка“ Oxy – Gordonova nová kamoška

ke najavo, že sa mi páči a teším sa, že sa budeme stretávať na psej lúčke.

„Si prvý pes, ktorého som tu stretla. Hoci...“ znova sa vystrela a dopovedala, „v práci nás je veľa rôznych psov, ale v službe nemáme čas na hranie, tam má každý svoje povinnosti.“

„Ty chodíš do služby? A aké máš povinnosti? Vieš, ja tiež chodím... ale nie do služby, ani do práce. Ja chodím do škôl za detičkami a rozprávam... no – Backa rozpráva,“ pozrel som previnilo na Backu. „Rozpráva,“ pokračoval som, „o knihách, ktoré sme spolu napísali. Ale to nie je služba, to je skôr zábava. A mám aj žiacku knižku,“ stihol som sa rýchlo pochváliť. Havina ma pozorne počúvala, ale pritom jedným okom striehla na každý pohyb svojej dvojnoháčky, pripravená okamžite vykonať akýkoľvek príkaz.

Aká je táto havina poslušná, s obdivom som sledoval novú kamošku. O mne sa to veru nedá povedať. A ako krásne aportuje, s uznaním som pokýval hlavou.

„No, nájdú sa aj takíto vzorní psi, ale ja takým vzornáčikom nechcem byť a veru ani nebudem!“ zastrájal som sa, hoci sa ma nikto na nič nepýtal.

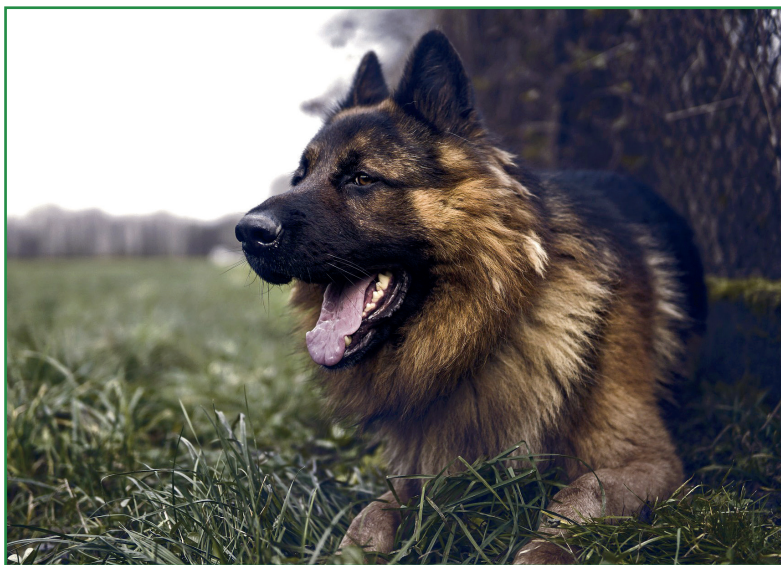
„To vždy takto na slovo počúvaš?“ kývol som hlavou k havine. Tá zdvihla hlavu a oddane sa pozrela na svoju dvojnoháčku.

„Oxy je moja pomocníčka. Viete – ona je policajný pes a slúži so mnou už niekoľko rokov. Svoje povinnosti si plní tak ako žiadny iný pes. Veď ani ja by som ju za žiadneho iného nevymenila. Však, Oxanka?“ pani sa pozrela na svoju sučku a s láskou ju poškrabkala za ušami.

Teraz už tomu rozumiem! Ona je policajтка – s úctou som sa pozrel na paniu aj na tú jej policajnú sučku. Vydržalo mi to len chvíľku. Zrazu som vyskočil najvyššie, ako som vedel, a pani policajтке som na privítanie a zoznámenie dal veľkú uslintanú psiu pusinku. Lebo – chlapi a psi sa nebozkávajú, ale pes predsa môže dať policajтке i jej psovi božtek. Zvlášť, ak ten pes je – havina!

Takto som sa zoznámil s policajtkou Norou a jej Oxy.

Nielen moji dvojnoháči sa spriatelili s Norou a Oxy. Aj ja som si veľmi obľúbil tú múdru havinu, ktorá mi pripomínala Dericka. Tak sme sa začali na psej lúčke stretávať. Pravdaže – len keď nebola v službe. Raz som ju zazrel v policajnom aute a takmer som ju nespoznal. Tvárila sa vážne ako generál a mňa si vôbec nevšimla. Určite spolu s Norou naháňali nejakého zločinca. Keď však príde na našu lúčku, vtedy nie je v službe. Je vysmiata, šťastná ako iní psi a s vyplazeným jazykom hlasno breše. Tak, že sa to ozýva široko-ďaleko po celom sídlisku. Určite sa teší, že len ako sa k nám prisťahovala, hneď získala takého krásneho a múdreho kamoša – mňa! Keby tak Backa vedela, aké myšlienky sa mi preháňajú v hlave! Hneď by ma patrične usmernila. Ale nevie – rozpráva sa s Norou a ja viem, že z týchto stretnutí a rozprávání budú zas zaujímavé príbehy: nielen tie, ktoré zažila s Oxy, ale aj príbehy jej kamošov – policajtov a ich psov.

Veselá Oxy keď nie je v službe